

Wimaks tuli roobras mees, paggari ammetist ja wina põlletaja, ennast seal kullas asjutama, ja ostis ennesele üht suurt tühjakš sanud maia. Mees olli rahhaabne ja karmwal, kes moistis, rahwast kurja tee peäle arwatelleda. Üht suurt tubba ommas ues maias seadis ja ehhtas temma nore rahwa tantsimisseks, mis enne ei olnud seal pruukis. Ukse peäl rippus illusaste wärwitud laud, ja olli sure tähtega peäle kirjutud: „Siin müakse maddala hinna eest magusat wina, ja se koht on wanna ja nore rahwa kookotullemisseks seatud ja ehhtud.“ — Mees seisib iggal päwal ennamiste akna ehk ukse ees, ja kui rahwas möda läksid, terretas temma neid lahkeste ja hüdis: „Noh! eks teie ei tulle mind wahhest waatma. Pean katsuma, teid teie iggawast ello wisist peasta, et ommeti saaksite ka ello rõmo maitsta.“ — Se olli jubba kohhe hakkatusses monni mele pärrast. Illusad walged wersked saiad, mis akna al ühhe laua peäl ollid seisda pandud, teggid teistele jälle himmo sisse astuda.

Laupäaw ja pühapäaw õhto pole said karmwala kiusaja toad nattuke awal ifka täiemaks, pärrast üsna tungil täis. Urwaste läksid meestrahwas terve peaga koid. Zoobnud lomad hakkasid seal, enne kui mahha heutsid, omma koddakontstega taplema ning riidlema, ja olli kúl ka peksminne kuulda. Mored innimesed tantsisid ullul wisil, ja tüdrukude hulgast lasksid monned ennast ärranarrida. Wanna rahwas õppisid kangeste rahha peäle kaarta mängima. Kes omma rahha olli kautanud, sai kiusaja kdest rahha taenuks, ja sedda panni kiusaja omma wõlla ramatusse kahherõrra ülles. Wõlg sai taggajärrel waggise sisse aetud ja wiljaga üsna alwa hinna eest tasjutud. Sel wisil läksid seal mitto ja mitto kehwaks. Kõrtsi, lakkumisse ja mängimisse himmo wõttis ifka kängeminne woimust. Monned perrenaesed ei põlgand ka mitte, sedda mōllamisse ja jomisse jahta. Kõllarahwas istusid nüüd ka argipäwal kõrtsis, ja raiskasid rahha ja aega. Eõ himmo lõppes ärra, maia asjad läksid rippakülleks,